

SLAGWERKKRANT

Jeroen de Rijk in New York

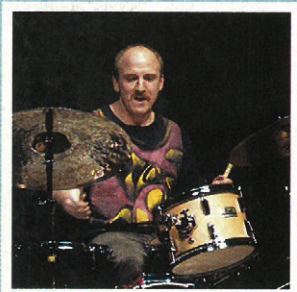
het dagboek met de interviews

Ralph MacDonald, Mino Cinelu
en LP's Wayne & Martin Cohen

**Adam
Nussbaum**

interviews

**Gene
Hoglan**

en verder

een week drumles aan
Drummers Collective

**Ga met Slagwerkkrant
naar New York**

**Bezoek aan Axis
pedalenfabriek**

**Jong begonnen
aan het
conservatorium**

**De poll
Vul in, stuur op!**

**Bespeeld
Test
Special
met**

Ludwig Classic drums

Osan drums

Rhythm Tech Alpha conga's

Regal stokken

Supercussion koebellen

Yamaha Peter Erskine Signature snaredrums

drumpads van Dautz, Marcel en Vhemp

Rhythm Tech Hat Trick

Laatste NAMM-nieuws

E-A-R HI-FI oorpluggen

Roberts stokken

Roc-N-Soc drumkrukken

met Ralph MacDonald

met Bashiri Johnson

Jeroen de Rijk in NEW YORK

clinic op Drummers Collective met Steve Smith en Freddie Gruber

Jeroen de Rijk met Mino Cinelu

dagelijks met de ferry naar Manhattan

met percussionist Karl Vandenbossche in muziekwinkel Manny's

De overtochten per ferry tussen Staten Island en Manhattan zijn een onuitputtelijke bron van menselijke verschijningsvormen.

met Joris Teepe en Dado Moroni naar de studio

Al jaren staat hij aan de Nederlandse percussietop. Jeroen de Rijk speelde met Candy Dulfer, Nancy Works on Payday, het IJslandse Mezzoforte, Mathilde Santing en vele, vele anderen. Hij maakt het liefst muziek in de traditie die hem zo inspireerde vanaf de jaren zeventig, muziek die ze in Amerika rhythm & blues noemen. Van pop tot fusion dus, in Europese termen. De New Yorkse scene is altijd vooraanstaand geweest in deze muziekstijlen, evenals in de jazz en de salsa. Jeroen de Rijk's percussie-idolen werken er, zoals Ralph MacDonald, Don Alias en Mino Cinelu. Maar ook latin-jazzgiganten als Patato Valdez en Giovanni Hidalgo spelen avond aan avond in de clubs. En Martin Cohen, baas van het bekende percussiemerk LP waarop Jeroen de Rijk speelt, heeft er zijn bedrijf.

Om zelf de New York-mythe te ervaren, en niet te vergeten om - altijd weer meer - te leren, vroeg Jeroen de Rijk een studiebeurs aan om drie maanden New York te kunnen ervaren. Om de gang van zaken aan drumschool Drummers Collective te volgen, om interviews te doen, privé-lessen te nemen, 's avonds concerten in de jazz- en salsaclubs te bezoeken, en zelfs om er een eerste cd onder eigen naam op te nemen.

Een verslag van een muzikale reis.

tekst en foto's Jeroen de Rijk
redactie: Tineke van Broekhoven en Erik Willemssen

De mythe New York... Hier in Nederland word je regelmatig geconfronteerd met van die *Hi, I'm from New York*-muzikanten. Waarbij je dan maar moet veronderstellen dat er dan *dus* iets heel bijzonders aan de hand is. Maar je kan je afvragen wat ze dan in Nederland komen doen... Ik wilde naar New York om te kijken wat de mensen dáár te zeggen hebben, en dan liefst op een paar niveaus. Waaronder natuurlijk het hoogste. Want als een percussionist zoals Mino Cinelu eenmaal Miles Davis en god-weet-wat achter zijn kiezen heeft... Veel hoger gaat het gewoon niet, en er zit vreselijk veel onder. Er is daar heel veel. Heel veel goeds en heel veel slechts.

Na twee keer eerder kort in New York te zijn geweest, wilde ik er nu langer heen om de dingen echt te laten bezinken. Nu kon ik er heengaan met het idee dat als ik die band, of die man, die club, of die clinic niet deze week zou zien, dat ik hem dan misschien over zes weken nog zou kunnen zien. Bovendien neem je meer de tijd om het leven, het alledaagse, z'n werk te laten doen.

Bij aankomst - het is begin september 1994 - doet New York me eigenlijk aan Jakarta (hoofdstad Indonesië; red.) denken: armoe troef. Ik ga van het vliegveld met de subway en de ferry naar Staten Island, waar ik de komende maanden zal wonen. Onderweg twee *Gretsch* (!) *buildings* gezien. Tussen twee me-

trohaltes wisselen *homeboys* hun raps uit. Voor het eerst weer de skyline en het vrijheidsbeeld aanschouwd. En nog vóór 'thuis'-komst door een lange Afro-Amerikaan vergast op een keiharde, prachtige straatuitvoering van James Ingram's *Just Once*.

THE MONK-THING

Mijn eerste volle dag New York is direct gevuld met muziek. 'Thuis' - ik heb een gemeubileerd appartementje in onderhuur - ontdek ik een cd- en lp-collectie die mijn eigen verzameling sterk benadert. Elk radiostation vertegenwoordigt een eigen muziekstijl: jazz op 88,3, fusion op 101,9, soul op 107,5 FM... Directeur John Castellano verwelkomt me op zijn Drummers Collective. Ik speel direct een uur lang, in een oefenhok dat toevallig vrij is. Overall om me heen donderen bassdrums in 32sten, in gevecht om de 2 en 4 gewoon steady te houden. Een eerste avondlijk bezoek aan een jazzclub, Bradley's, levert een rustig en vreselijk goed concert op van het James Williams Trio; 'hoge school', zou John Engels zeggen. Als ik tenslotte om drie uur 's nachts dodelijk vermoeid op een desolate ferry huiswaarts vaar, heb ik intussen Bashiri Johnson gesproken en de antwoordapparaten van Mino Cinelu en Don Alias ingesproken. Al met al geen slechte score voor een eerste dag.

De Village Vanguard, SOB's, Club Broadway, Birdland, Fivespot, Small's, Cotton Club, Bradley's... Het komt de komende weken regelmatig voor dat ik niet weet welke club ik op een bepaalde avond niet mag overslaan, omdat het George Coleman-kwartet, het Don Byron-kwartet, het John Scofield-kwartet, en John Abercrombie met Dave Holland, Ralph Peterson, Chanquito en Jack DeJohnette allemaal op één avond spelen. Het is echter allemaal niet goedkoop: een staplaats aan de bar kost \$15 (plus gratis drankje), een tafeltje komt met drankje op minimaal \$25, per set wel te verstaan! Weloverwogen kiezen is het devies. Als het op mijn derde *night in New York* het T.S. Monk-sextet wordt, krijg ik een fantastische gig voorgeschoteld. Erg avontuurlijke muziek, een goed collectief, een paar van papa's stukken... Ik voel voor het eerst van mijn leven 'the Monk-thing' live! Monk jr drumt energiek en stuwend. Hij entertaint relaxed en vrolijk. Zo moet een jazzgig zijn.

Het kost niet veel moeite me binnen een week helemaal in te burgeren. Een bieper voor zo'n \$100 inclusief drie maanden service, plus aansluiting binnen het uur - *this is*

America! - helpt daarbij. Het is mijn *life line* naar de mensen die ik deze maanden per se wil spreken. Mino Cinelu en Don Alias staan op mijn lijstje, en natuurlijk Ralph MacDonald. Hij is een van mijn belangrijkste inspiratiebronnen sinds ik, zo'n vijftien jaar geleden, ben gaan spelen. Er hangt een waas van geheimzinnigheid om hem heen omdat hij er een tijd uit is geweest vanwege, tsja, vanwege wat? Als ik hem te pakken krijg, nodigt hij me voor een interview uit bij hem thuis in Stamford, Connecticut.

Een oprijlaan, een park, een kast van een huis, een kamer vol trofeeën; Ralph MacDonald spreekt de taal van de straat en is trots op wat hij heeft bereikt. Het spreekt mij allemaal erg aan. Het wordt een middag *Just the Two of Us*.

RALPH MACDONALD

Hij is inmiddels vijftig jaar en een van 's werelds meest gerenommeerde percussionisten. Ralph MacDonald is terug van zeven jaar weggeweest met een nieuwe solo-cd. Vanaf 1960 bouwde hij een enorme discografie op. Als percussionist is hij aanwezig op albums van Harry Belafonte, Paul Simon, Al Jarreau, Hall & Oates, David Bowie, Bob James, Carole King, Quincy Jones en nog tientallen andere sterren. Hij is de man die percussie voor rhythm & blues geschikt maakte. Met een unieke stijl op conga's en handpercussie. Daarnaast is hij vooraanstaand songschrijver en producer.

'Ik speelde tien jaar bij Harry Belafonte, vanaf 1960. In die tijd speelden we veel in Las Vegas. Ik drink niet, ik gok niet, dus bleef er weinig anders over dan songs schrijven op m'n hotelkamer. Ik heb mijn hele leven in gezelschap van goede musici en componisten verkeerd. Ik heb acht ooms die allemaal drumden, en mijn vader schreef songs en had zijn eigen twaalfmansorkest, MacBeth the Great and his Creole Rhythm Boys. Hij kwam van Trinidad in Harlem om een beter leven op te bouwen. Al in de tijd

met Belafonte werkte ik samen met Bill Eaton en Bill Salter. We hebben een aantal Grammy's gekregen voor onze composities, waaronder *Just the Two of Us*. We zijn nu al 27 jaar samen in bedrijf.'

Kan je ons vertellen over de ritmesectie met Eric Gale, Richard Tee, Steve Gadd en Marcus Miller?

'Vanaf de allereerste opname die ik ooit maakte, speelde ik met Eric Gale op gitaar. Eric, Steve, Richard, Marcus, 'het' was er gewoonweg altijd, we speelden zo veel. En de producers wilden ons altijd samen heb-

Ralph MacDonald: 'Naast sex is er maar één universele taal en dat is muziek. Dat overstijgt rassen, talen en grenzen.'

ben. Weet je, binnenkort ga ik voor het eerst sinds lange tijd weer de studio in. En voor het eerst zonder Eric Gale en Richard Tee. Zij zijn allebei gestorven. Om je de waarheid te zeggen ben ik heel nerveus. *I've never been out there without those two guys.*

Je benadering van percussie is zo anders dan wat je hier in New York overal ziet, van Giovanni Hidalgo, van Bobby Allende of Bobby Sanabria. Jouw benadering van de conga is lichter. Is dat de Caribische invloed?

'De meeste conga-drummers zijn Cubanen of Puerto-Ricanen. Hun concept geldt voor hun muziek. Mijn muziek is anders. Mijn manier van spelen ontwikkelde ik om in mijn muziek te passen, om deel van de ritmesectie

te kunnen zijn. *I'm playing fatback rhythm & blues. That's my style! Nobody else has that.* En als ze het hebben, hebben ze het van mij. Ik kijk naar de song, ook al omdat ik songschrijver ben, en producer, en arrangeur. Mijn percussie past binnen het liedje. 't Is niet van *shake, shake, shake* hier, *click, click, click* daar, *clackedeck, boom, boom*. Het is de muziek die centraal moet staan, niet mijn percussiespel.'

TE VEEL OP TOURNEE

'Veel jongens gebruiken van die racks, met héél veel spullen voor zich. Je ziet ze niet eens meer! Met acht bekken van zo. Dat is goed voor *show business*, niet voor muziek! Als het op muziek maken aankomt, haal die spullen dan weg. Kwaliteit, daar komt het op aan. En op de mensen met wie je geassocieerd wordt. Als je eenmaal met Paul Simon, Grover Washington, Billy Joel en Diana Ross hebt gespeeld... Hun muziek is bekend over de hele wereld. Ik bedoel, hoeveel grooves uit Holland kennen ze in New York?'

Je tamboerijnspeel is ook heel bekend.

'Tot de tijd dat ik met Harry Belafonte tourde, was de tamboerijn mij als instrument eigenlijk nooit opgevallen. Maar op een avond haalde hij er een gospel-groep bij en een van die meisjes bespeelde de tamboerijn op haar kont, *and she played the shit out of it!* Vanaf dat moment nam ik me voor die tamboerijn-beats te gaan studeren. Daar komt het vandaan.'

Het is een tijdje stil geweest. In '87 kwam je laatste album uit, Surprise, en dat is het laatste wat ik van je gehoord heb.

'Ik was in Australië op tournee, in '88, toen ik een belletje kreeg dat mijn broer was gestorven. En even later mijn oom, en toen mijn tante. Alle drie binnen een week. Ik had me nooit zo slecht gevoeld als toen. Na de begrafeningen gingen m'n vrouw en ik een tijdje naar de Cariben. En toen kwam er iemand met drugs langs. Zes maanden lang was ik aan de *crack*, en ik ging *free basen*.

'Ik vond het afschuwelijk. Mijn familie verliet me, ik zat daar alleen in dat grote huis. Ik heb toen mijn secretaresse gebeld en haar gevraagd een plaats in een kliniek te reserveren. Daar zat ik in '89. Toen ik er uit kwam werd mijn tweede zoon geboren. Ik wilde per se bij zijn opgroeien zijn, dat had ik bij mijn eerste zoon gemist, toen was ik *on the road*. En ik wilde weer gezond worden. De laatste vijf jaar zijn zo ontzettend goed geweest! Ik ben weer begonnen aan een nieuwe cd. Die

'If this guy starts playing, I don't know if I have to laugh, cry, shit or whatever.'

komt de eerste helft van 1995 uit, we nemen op in december, met Steve Gadd en Abe Laboriel. Onthoud één ding: naast sex is er maar één universele taal en dat is muziek. Dat overstijgt rassen, talen en grenzen. Muziek dat is de wereld!

PATATO & PUENTE

Voor mij geldt dat zeker. Er volgen weken vol met clinics, spelen en concertbezoek. In Drummers Collective, bij mensen thuis, in studio's, in de clubs, op straat... In Central Park doen een drummer en zes dansers - jong en zwart - op een wisselende groove een dans-act met de meest waanzinnige passen, *breakdance* en acrobatiek, allemaal even swingend; vervolgens met de hoed rond waar je dan een paar dollar ingooit, terwijl je later

Patato met zijn band in Battery Park

weer een vermogen kwijt bent aan een bezoek aan een jazzclub. Eigenlijk gestoord als je de prestatie van die jongens tot je laat doordringen.

In Battery Park zie ik een concert van Patato Valdez plus band. Hij is weer eens te laat, maar speelt prachtig melodisch en open, een knuppeltje in zijn rechterhand - zijn handelsmerk. Op een gegeven moment speelt hij de zachtste conga-solo die ik in New York gehoord heb. Gewoon een paar van die melodietjes op vier conga's, echt helemaal te gek. Het is echt een ontzettend klein mannetje en hij lijkt helemaal in z'n eigen wereld te leven: *the best conga-drummer in the world alive today*. In SOB's dezelfde avond een gig van Gilberto Santarosa met zijn veertienmansband. Puerto-Ricaanse salsa op z'n best. Het swingt als de tering, alle radartjes grijpen perfect in elkaar, en de arrangementen zijn fantastisch. In de pauze loopt Tito Puente *himself* de kleedkamer in. Hij heeft het hoogste woord, hij is tenslotte nog steeds *the king of salsa*, en de enige timbalero die echt zacht speelt! Als ik me boos had gemaakt had ik de *Bols-was-erbij-foto* kunnen maken, maar ze waren in hun eigen 'ding' en daar moet je dan vanaf blijven, vind ik.

Drummers Collective biedt me *faculty status*. En dat is goed nieuws, want dat betekent gratis oefenen als er ruimte is, meelopen met studenten van het tien-wekenprogramma en een korting op privé-lessen; toch nog \$36 per

uur. We kunnen loos: een *afro-cuban-brazilian class* plus introductie in de latin-jazz van Bobby Sanabria, die z'n hele verhaal over claves doet terwijl ie speelt en praat tegelijkertijd; een compact en coherent betoog. Aan de voorgeschiedelde oefeningen merk ik dat vooral de onafhankelijkheid tussen mijn handen en mijn voeten me nog een hoop zorgen gaat geven. New York werkt inspirerend; er komen veel ideeën los.

MAGISCHE DAG

En dan volgt een van die magische dagen. Ik zou bij een sessie van Bashiri Johnson gaan kijken, veelgevraagd studio-percussionist en regelmatig met Whitney Houston op tournee (zie SWK 47), en hij laat me dus méédoen! Het is zijn eigen produktie en we hebben een paar dubs gedaan; hij het merendeel, maar toch... Ik hoor een groove die ik in Nederland nog nooit heb gehoord, laat staan de drumsound. Het gaat om een nummer dat nog aan een maatschappij gesleten moet worden. Op bas Victor Bailey: *'No man, I don't do clubgigs. If they see you there, then that's what you are.'* Tikkeltje arrogant, maar dat mag ik wel. Van de drummer, Charlie Drayton, heb ik nog nooit gehoord. Hij blijkt bij Keith Richards' project *Expensive Winos* samen met Steve Jordan afwisselend (!) bas en drums gespeeld te hebben. Achteraf hoor ik dat we in de studio van Donald Fagen zaten...

Op een LP-promotiesessie kom ik een paar van de 'zwarte jongens' tegen. Er werd weer eens gejamd en het was goed om te merken dat ook deze jongens allemaal diep ontzag hebben voor wat Giovanni Hidalgo doet. Bobby Allende zegt: *'If this guy starts playing, I don't know if I have to laugh, cry, shit or whatever.'* Later op de avond had ik een alleraardigst gesprek met Jimmy Delgado (salsa-beroemdheid; red.). Hij zei dat alles in dienst moet staan van het collectief en de groove; dat het dan pas boven zichzelf uitstijgt; dat te veel jongens alleen op *chops* studeren (op techniek; red.), maar dat simpel *time* spelen het zwaarste is wat er is. Kennis gemaakt met LP-brother Karl Vandenbossche, een aardige gozer, die zoals zijn naam al verdraagt een in Engeland geboren Ghanees is. Leuk om weer een goede all-roundpercussionist te ontmoeten die veel werk heeft (o.a. bij Sade en Lucognito). Van David Garibaldi moest ik Lucas van Merwijk complimenteren met zijn *Sticks & Strings*. Vond hij te gek. Bij deze, dus.

New York is intussen echt 'bij me binnengekomen'. Hoe kan het ook anders als je geconfronteerd wordt met tv-reclames als: *'Don't litter the streets, people have to sleep here'*, politieke slogans in het openbaar vervoer als: *'Establish a workable, effective death penalty'*, wijze lessen over het New Yorkse 'buurtleven' van salsa-grootheid en ex-verlaafde Tito Nieves als: *'If you walk in there and they don't know ya, they stab ya; if they do know ya, they shoot ya'*, en statistieken

die reppen van zeventigduizend aids-patiënten, in New York State alleen.

MARTIN COHEN & LP

Een hele andere kant van New York maak ik mee in gezelschap van de familie Cohen, eigenaren van LP, ofwel Latin Percussion, het Amerikaanse percussiemerk. Met Martin Cohen kwam ik zeven jaar geleden tot overeenstemming over een endorsement. Sindsdien speel ik LP-percussie en ben ik gefascineerd door de man achter dat merk. Dertig jaar geleden begon het argeloos met een paar bongo's. Nu is LP een bloeiend concern waaraan vierhonderd mensen hun brood verdienen; het merendeel overigens in Thailand, waar de grote fabriek van LP staat. De zoon van Martin Cohen, Wayne, zwaait daar sinds voorjaar '95 de scepter.

Eindelijk was er tijd om ze eens goed uit te horen. Als eerste Martin Cohen: 'Ik ben begonnen in de kelder van mijn appartement in de Bronx. De eerste bongo's maakte ik voor mezelf, omdat ik geen geld had om ze in de winkel te kopen. Toen iemand ze na twee jaar van me overkocht, moest ik weer nieuwe maken. Vanaf dat moment was ik *in business*. Ik kocht gereedschappen, verhuisde naar New

voor het Martin Cohen-interview in het bos bij zijn buitenhuis

Jersey en begon produkten te ontwikkelen; de *vibraslap*, een *bongobell*, de *cabasa*. Ik zag de *flexatone* bij een balletorkest en nam er een mee naar een club, om te laten zien. Toen lachte iedereen me nog uit. De *Black Beauty Cowbell* die ik toen ontwikkelde, wordt nog steeds op precies dezelfde manier gemaakt. Mijn eerste fascinatie voor materialen gaat terug tot m'n twaalfde, toen ik zo'n Chinees telraam namaakte. Helemaal op eigen houtje.

'Patato Valdez en Jose Mangual sr waren mijn eerste hele goede vrienden binnen de latin-scene. Pas later kreeg ik ook goed contact met Tito Puente. In 1956 hoorde ik voor het eerst latinmuziek, in Birdland (beroemde New Yorkse jazzclub, genoemd naar Charlie 'Bird' Parker; red.), en ik werd aangestoken door de muziek en de ritmes. Dat is nooit meer veranderd. Ik ben nog steeds idolaat

Martin Cohen: 'Ik heb nu eenmaal de neiging om me met een eigenlijk niet te tolereren toewijding te storten op alles wat op mijn weg komt.'

van latinmuziek, het is pure adoratie. Patato en Mangual waren grootheden, zonder meer. Het was gewoon zitten en spelen geblazen. In hun levens keken ze altijd vooruit, nooit terug. Alles ging zo vanzelf.'

MATELOZE BEWONDERING

'Het waren pure uitblinkers en dat bewonderde ik mateloos. Ik kende dat in mijn eigen leven helemaal niet. Ik was zelf altijd de middelmatigheid zelve geweest. Althans, dat was me door mijn bazen aangeprent, door mijn leraren, door mijn ouders. Toen ik die grootheden bezig zag, wilde ik ook 'bijzonder' worden. Maar spelen kon ik niet. Mijn leraar had geduld met me, maar ik was een afschuwelijke student, op die bongo's van mij. Dus probeerde ik op een andere manier erbij te horen. En raakte ik ook aan de drugs. Daar heb ik wel spijt van, hoewel alle ervaringen me hebben gemaakt tot wat ik nu ben, dat moet ik wel zeggen. Maar het doet zoveel schade aan de mensen om je heen.'

'Ondertussen gooide ik me wel met alles wat ik had op LP. Ik heb nu eenmaal de neiging om me met een eigenlijk niet te tolereren toewijding te storten op alles wat op mijn weg komt. Ik zou heden ten dage nooit meer een vrouw kunnen vinden die zo'n betrokkenheid met het bedrijf zou accepteren. Ik heb het gezin lange tijd echt heel erg verwaarloosd.'

Je wordt vaak gekarakteriseerd als sluwe zakenman.

'Dat ben ik niet. Ik ben een echte ondernemer, ik zie waar zich mogelijkheden voordoen. Dat Castro in Cuba aan de macht kwam, gaf mij een markt in New York. De uitvindingen die ik heb gedaan zijn geboren uit pure noodzaak. Ik moest de huur betalen en mijn familie zien te onderhouden. Vroeger schaamde ik me er zelfs voor geld te maken. Ik heb bijvoorbeeld heel wat improductieve tijd met Patato doorgebracht. Iemand die sluw is, gaat niet zo te werk.'

'We hebben nu voor het eerst te maken met concurrentie van andere merken. Maar we hebben de reputatie altijd en overal voor de kwaliteit te gaan. Vroeger hadden we het over 'authenticiteit' en 'originaliteit'. Maar als authenticiteit vroeger sloeg op 'klinkt als het origineel, maar is anders gemaakt', duidt die term nu en in de toekomst op 'het ont-

'No man, I don't do clubgigs. If they see you there, then that's what you are'

werpen van instrumenten die bij een specifieke muziekstijl passen'. In die ontwikkeling heeft Ralph MacDonald grote invloed op me gehad. Hij zat niet in de latin-scene en hij wees me op de behoeften van andere muziekstijlen.'

WAYNE COHEN

Zo begeistert als Martin Cohen, 56 jaar inmiddels, kan praten over zijn LP, de historie ervan, de muziek eromheen, zo zakelijk klinkt zijn zoon Wayne Cohen. Hij is even oud als het bedrijf: 'LP is dertig jaar oud en deze maand word ik ook dertig. LP was het eerste kind van Martin en mijn moeder Marilyn. Ik ben hun tweede kind.' Wayne werkt dag in dag uit keihard om LP aan de gang te houden. Ook zijn moeder werkt nog altijd mee, ondanks dat zij gescheiden is van Martin, en hij intussen opnieuw getrouwd is.

Wayne verzucht: 'We zijn nogal verschillende mensen, en we houden ons bezig met heel andere terreinen binnen LP. Ik wil niet bekritisieren wat hij doet, maar het is een heel andere zijde. We zijn tegengesteld, als *yin*

Wayne Cohen: 'LP was het eerste kind van Martin en mijn moeder Marilyn. Ik ben hun tweede kind.'

en *yang*, die elkaar aanvullen. Eigenlijk run ik het bedrijf. Van personele zaken tot marketing en het produkt zelf. Martin houdt zich met de PR bezig, de advertenties. Hij is heel betrokken bij het vormgeven van de relaties met de muzikanten.

'Ik ben er voor de marketing, de produktontwikkeling en het *sourcen*. Dat is het zoeken naar toeleveringsbedrijven die specifieke instrumenten voor ons maken. Onze shekres worden bijvoorbeeld op een gezondheidsboerderij in het westen van de VS gemaakt. Dat doen ze er gewoon bij. De percussie-business is geen industrie waarbinnen je van een bepaald produkt honderdduizenden exemplaren kan maken. Het is een hele kunst om aanbieders te vinden die goed werk voor weinig geld leveren. Dat 'sourcen' boeit me.'

EERSTE GIG

Op mijn manier hou ik me ook bezig met 'sourcen': vandaag regel ik mijn Gibraltar-endorsement rechtstreeks met John Roderick (*artists and relations manager* van hardware-

merk Gibraltar; red.). De dag erop natuurlijk naar Manny's, New Yorks beroemdste muziekwinkel, om nieuw Gibraltar-spul te bekijken; alwaar ik William Calhoun tegen het lijf loop, die verkondigt 'gek op Holland - en op de Urban Dance Squad' te zijn. Zo komt van het een vaak het ander, maar dat toevalswerk is niet alles. Ik ben nu een maand hier en eigenlijk gaat alles prima, maar er moet toch weer eens wat nieuws gaan gebeuren. Mino Cinelu en Don Alias krijg ik niet te pakken. Verder valt het sowieso niet mee om mensen te activeren om contact te houden. Ik moet weer overal zelf achteraan, het bekende werk...

Wel intussen m'n eerste gig in Amerika gespeeld, een bedrijfsfeest, commercieel bandje met onder anderen Bobby Sanabria, het eerder beschreven monster in de afro-cubanohoek aan wie ik de laatste tijd wel vaker 'ben blijven hangen'. Latin, jazz, reggae, van alles wat, het stelde eerlijk gezegd niet zo veel voor, maar dat maakt niet uit, zolang ik nog claves omkeer en allerlei andere wetten verkracht, moet ik mijn mond maar houden. Als ik midden in de nacht met m'n tas met handpercussie en twee conga's op m'n rug in de ferry-terminal tussen de freaks zit, bedenk ik me dat het aardig op dertien jaar geleden lijkt, toen ik voor het eerst in Amsterdam begon te spelen. Naast me drinkt een man op wat hij tegenkomt in de vuilnisbak. New York City is en blijft een armoedige bende.

Die - veelal nachtelijke - overtochten per ferry naar Staten Island zijn een onuitputtelijke bron van menselijke verschijningsvormen. De variëteit aan mensen is absoluut onvoorstelbaar. Vooral de Afro-Amerikanen, en helemaal hun kinderen, zijn *totally hip*. Naast de vele bizarre types - zoals de man in operatiekostuum met z'n halve hoofd in het verband en zo'n plastic ziekenhuis-identificatiebandje nog om z'n pols, die zo weggelopen lijkt uit *One Flew over the Cuckoo's Nest* - zijn er de evenzovele trieste verloren zielen - zoals de jonge vrouw in bloemetjesjurk die zo uit *Junglebook* lijkt weggelopen, vreselijk volumineus, met snor, rode kleurspoeling van een paar maanden te oud, met een zilveren *Happy Anniversary*-ballon aan een rood touwtje, helemaal alleen.

JOHNSON'S SUPREME BEATS

Ik vind Amsterdam leuker dan New York, dat is na zes weken wel duidelijk. En dat ik me hier niet onvoorwaardelijk wil vestigen, dat wist ik eigenlijk al langer, maar is nu bevestigd. Het probleem is natuurlijk wel die waanzinnige muziek hier, altijd en overal. Ik heb gewoon geen zin om weer zo'n 'the blues'-leven te gaan leiden als dertien jaar geleden in Amsterdam: wonen in een junkenhok zonder douche, idioten om je heen, elke dag tomatensoep met rijst, spelen voor klootzakken voor weinig geld, enzovoort. Wellicht ben ik te veel verwend. Ik ben wel tevreden met m'n privé-leven. Het dromen van internationale gigs houdt echter maar

'...there's a bunch of guy's
who are waiting for me
to drop dead'

niet op en daar kan je in Nederland dus niet zoveel mee. Ach ja, we zullen zien.

Niet uit de Power Station-studio gekomen (loop zowaar op straat nog de enige echte Archie Bunker, plus bodyguard, tegen het lijf) waar Bashiri Johnson na een Whitney-

met Bashiri Johnson opnemen in de Riversound Studio

show nog een sessie ging doen voor Kylie Minogue. Hij doet in de periode dat ik hier ben de ene na de andere studiosessie en het is goed om te zien hoe het allemaal werkt. Eigenlijk zo'n beetje hetzelfde als bij ons: beetje slap lullen, even de track beluisteren, producer ponceert vaag idee, Bashiri maakt er wat van. En in de controlekamer gaat het gesprek intussen over vrouwen, draagbare telefoons, auto's en huizen. Toch is het wel duidelijk dat Bashiri hier veel krediet heeft. Er wordt met veel respect over hem gesproken.

Ondertussen met de New Yorks/Nederlandse bassist Joris Teepe en een heel uitstekende pianist, Dado Moroni, opnamen gemaakt in een redelijk te betalen studiootje. Ik wil een tastbaar resultaat van deze periode mee naar huis nemen. Jazz met conga's, bas en piano. Is goed geworden, eigenlijk wel een cd waard. Thuis maar eens mee de boer op.

De volgende dag was weer een ander verhaal: Mino Cinelu! Ik ben dik twee uur met hem bezig geweest, dat wil zeggen, hij met mij. Hij heeft 'macht' en maakt met weinig duidelijk dat ie op een ander niveau zit. Hij speelt krachtig, maar ongelooflijk ontspannen. Gelukkig heeft hij een aantal onverwachte tips om simpelweg beter en vooral sterker te worden. Dat betekent werk aan de winkel. Ik heb me nog niet eerder zo'n pikkie gevoeld - althans, dat is wel héél lang geleden -, maar dat zal wel goed zijn. Het komt vooral doordat hij een benadering heeft die mij erg aanspreekt. Het is een aardige gozer en vrijdag zie ik hem weer. Het kost veel geld, maar het is 't absoluut waard.

MINO CINELU

Hij noemt zichzelf wereldburger. Niet zo gek, als je weet dat hij lange tijd vier maanden per jaar in Europa doorbracht, een maand

in Japan en de rest in de VS, maar altijd 'tussen twee vliegtuigen' in. Niet zo gek ook, als je weet dat hij als Fransman volledig geaccepteerd is in de New Yorkse scene. Zijn muzikale opvatting is breed. Je verwacht ook eigenlijk niet anders, met Miles Davis, Weather Report en Sting op z'n bio.

'Er is nooit een moment van twijfel geweest. Ik wist dat ik muzikant zou worden. Als er maar ergens een bandje speelde, was ik erbij. Mijn vader was zanger/songschrijver, hij kwam van Martinique. Mijn broers zijn ook professionele muzikanten geworden. We speelden veel samen, wisselden alle instrumenten af. Op een gegeven moment moest ik ergens een studio-opname doen - ik was veertien, geloof ik - en toen speelde ik opeens bongo's. Voordat ik bij Miles ging spelen, heb ik veel in Europa getourd, onder anderen met Allan Holdsworth. Ik heb ook een jaar in Engeland gezeten en ben een tijd op Martinique geweest, en ik heb veel jazz-gigs in Frankrijk gedaan, als drummer.'

Dat je door Miles Davis gevraagd werd, moet een dream come true geweest zijn.

'Jazeker. Maar hoewel het wat pretentius klinkt, heb ik wel altijd gedacht dat er een dag zou komen dat Miles mijn percussiespel nodig zou hebben. Dat gevoel heb ik nooit gehad met Weather Report, bijvoorbeeld. Eigenlijk vond ik dat hun muziek helemaal geen percussie nodig had. Maar Miles Davis' concept ontwikkelde zich op zo'n manier, dat ik daar heel goed in zou passen. Ik had natuurlijk veel geluk dat Miles me op een gegeven moment zag spelen. Ik speelde die avond drums, nota bene. Een jaar of drie heb ik met 'm gespeeld, toen werd ik voor

Mino Cinelu: 'Hoewel het wat pretentius klinkt, heb ik wel altijd gedacht dat er een dag zou komen dat Miles Davis mijn percussiespel nodig zou hebben.'

Weather Report gevraagd. En daarna heb ik weer een jaar bij Miles gezeten. Ik speelde met hem in Parijs, toen ik de avond solo moest openen op het moment dat president Mitterand binnenkwam. Die zette het meteen op een dansen. Sting, een heel grote Miles-fan, zag dat, en vroeg me voor zijn band: "...als je de president kan laten dansen..."

Cinelu speelt conga's, cowbells, udu, Afrikaanse drums... Je kan hem er nooit op betrappen dat hij zich tot één benadering beperkt, of dat nou de Afrikaanse, de Caribische of de Afro-Cubaanse is: 'Er is

New York is voor mij de ultieme speeltuin van het menselijk gedrag.

meer dan één wereld. Meer dan één instrument. De wereld bestaat uit zoveel mooie dingen. Ik moet bepaalde instrumenten horen, bepaalde songs horen. Van mijn vader hoorde ik al zoveel uiteenlopende stijlen. Ik wil me niet beperken tot een, twee, drie opties.'

TOONONTWIKKELING

'Het drumstel is behoorlijk geëvolueerd inmiddels. Percussie nog niet zozeer. Het staat nog in de kinderschoenen. Dus heb je het nog over verschillende soorten percussie. Er zijn mensen die prachtig percussie spelen in een balletorkest, maar dat is het dan. Giovanni Hidalgo is een fantastische virtuoos op conga, Nana Vasconcelos is geweldig in het kleuren van muziek en speelt schitterend op berimbau. Airtó deed al heel lang geleden unieke dingen. Drummers, pianisten, gitaristen, die zijn gemakkelijker te plaatsen, makkelijker te beoordelen.'

Waar heb je je de laatste vier jaar mee beziggehouden?

'Ik ben niet meer zoveel onderweg. Dat heb ik wel gehad. Ik word onderhand berucht onder managers vanwege het afslaan van *stupid money gigs*. Maar ik heb veel filmmuziek geschreven, liedjes voor Franse zangers gemaakt en gewerkt aan mijn soloconcerten. Vooral dat laatste is heel uitdagend, *to make it out there by myself*.'

LAST JUDGEMENT

En dan komt onherroepelijk de laatste dag. Nog één keer het centrum in om te shoppen, nog een laatste keer de waanzin van de stad

'Anybody any questions?
No? Good evening.'

in ogenschouw nemen om me vervolgens weer te gaan richten op dat prachtige, rustieke, op palen gebouwde dorp aan de Amstel waar ik alweer dertien jaar woon. Bij Manny's zie ik Steve Arnold nog even, 'hoofd slagwerk' en de schoonzoon van Buddy Rich, een prima vogel, dus een emotioneel afscheid, zullen we maar zeggen. De Egyptische taxichauffeur die me 's nachts steeds van de ferry naar huis reed, belooft me morgen op te halen om me naar het vliegveld te brengen. Dat lijkt me een goed idee. Ook met zo iemand ontwikkel je een band.

Mijn laatste middag met Mino opgetrokken. Een aparte vogel, ik heb hem hoog zitten. Hij heeft me ouderwets op m'n kloten gegeven op een manier die me erg aanspreekt. Hij zegt bijvoorbeeld: 'Work on your tone, I'm not really happy with your tone.' Dat komt aan, dat kan ik u verzekeren.

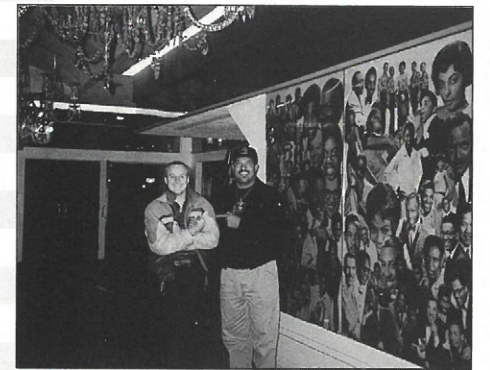
De centen zijn nu écht bijna op. Dus weer lekker gechineesd bij *Fast Wok*: \$4.50 voor een heerlijk bord rijst, kip, groenten en noten. Doet me weer denken aan Jakarta: veel lawaai en continuïteit. En dan voor een laatste clubbezoek naar Visiones waar ik uiteindelijk, op de valreep, Marvin 'Smitty' Smith zie spelen, met zijn eigen band nota bene.

We wisten het al, maar wat een beul is die 'Smitty', zeer ernstig!

Percussionist Steve Kroon zet me met zijn Cadillac af voor mijn laatste overtocht met de ferry: zo'n afscheid dat ik pijnlijk vind, omdat ik hem echt mag. Ik zei nog dat ik hem graag zou opvolgen, mocht hij moe worden van zijn baas, zanger Luther Vandross. Hij zei: 'Oh, yeah, but I'll tell you man, there's a bunch of guys who are waiting for me to drop dead'.

JEROEN BLIJFT JEROEN

Die band met mijn taxichauffeur kost me dan toch nog \$35, en voor dat geld komt hij ook dertig minuten te laat. Wat wil je nog meer! Tijdens de vlucht naar huis veel gepeinsd. Was ie nou toch zo voorbij, deze trip? Daar lijkt het ineens op, maf. Nou ja, geslaagd is het sowieso. Ik ben erg blij dat ik Mino nog te pakken heb gekregen en hij mij. Zonder die beuk was ik meer zelfvoldaan naar huis gegaan. Het was me al duidelijk dat er weer ouderwets gestudeerd moet gaan worden, maar hij heeft me meer dan wie dan ook laten zien waarom. Het heeft natuurlijk veel te maken met het feit dat ik hem als totale percus-

met Steve Kroon, percussionist van Luther Vandross

sionist c.q. muzikant interessanter vind dan een aantal van de beulen die ik de laatste drie maanden gezien en gesproken heb, hoe inspirerend dan ook. Ik vind wat hij (zet *Sporting Life* van Weather Report maar op) en bijvoorbeeld Bashiri doen universeler, of zoiets. Ik zal daar met nog meer energie aan werken. Aan mijn algehele aanpak zal echter weinig veranderen, want Jeroen blijft Jeroen, en daar is niks meer aan te doen. ■

DRUMMERS COLLECTIVE

Drumschool in Manhattan

De derde verdieping van een groot pand aan de Avenue of the America's in Manhattan was een van de redenen voor mijn verblijf in muziekstad New York. Drummers Collective. Vrijwel iedere dag ging ik er langs, studeerde ik, volgde workshops, masterclasses of privé-lessen, of gaf er zelf les. Ik werd in de gelegenheid gesteld mee te lopen in het *Ten Week Certificate Program*, het meest uitgebreide programma van de drumschool. Twintig drummers deden eraan mee, uit alle hoeken van de wereld: Argentinië, Japan, Zweden, Duitsland, IJsland, een aantal Denen en Zwitsers, en een paar Amerikanen. Tijdens mijn drie maanden durende verblijf maak ik veel mee. Een clinic van Ricky Sebastian (Tania Maria) over New Orleans-drummen, Michael Lauren's uitstekende notenleeslessen, en niet te vergeten de *afro-cuban-brazilian class* van Bobby Sanábria.

Tussendoor was er de hilarische Tony Williams-clinic. Een aparte belevenis! Zelfs Dave Weckl kwam kijken. Na een warming-up van tien minuten dubbels was het veertig minuten soleren gebazen, een stop, applaus ontvangen, 'Anybody any questions?', drie seconden stilte, 'No? Good evening!', en weg is ie. Drummers Collective-docent Kim Plainfield probeert nog: 'I've got a question'. 'Too late', zegt Tony. Zo blijf je wel legendarisch! Chester's Thompson's clinic was interessant, maar de beste clinic die ik op DC zag, was die van Freddy Gruber en Steve Smith, ofwel de oude meester en zijn perfecte

welkomstwoord van directeur John Castellano en begeleider Michael Krashes

leerling. Veel spelen, praten en vragen. Als je de natuurwetten respecteert en ze integreert, kan er niks mis gaan. Dat is zo ongeveer Gruber's verhaal, overigens doorspekt met humor en *street smart*.

ZES-WEKENDIP

Na zes weken hebben de meeste studenten last van een dip. Het is ze wat te veel allemaal. Zach Danziger's *funk-style analysis class*, direct gevolgd door een clinic van Cubaanse masterdrummer Chanquito, privé-leeslessen bij Brad Flickinger, zelf studeren in het oefenhok en New York tot je laten komen. Na twee maanden gaan ze allemaal een studio in voor opnames,

ook als onderdeel van het programma. En binnenkort moeten ze op voor het *certificate*, wat toch de nodige zenuwen met zich meebrengt. Niemand is echt tevreden met z'n prestatie tijdens het examen. Toch is op één na iedereen geslaagd. Alleen de jongen die tien jaar in Cuba heeft gewoond en daarom meende de klas van Bobby Sanábria niet te hoeven volgen, kwam bedrogen uit. Mis dus! Drummers Collective biedt een aantal mogelijkheden voor drumstudies. Naast het hierboven genoemde tienweekse programma, is er ook een zesweekse- en een vierweekse cursus. De eerste is voor gediplomeerden van de tienweekencursus, de laatste wordt juist gebruikt als voorbereiding daarvoor. Ook is er de *Five Day Intensive*, een korte cursus waarin in één week onderwerpen passeren als notenlezen, ritmesectie, jazzdrummen, funk, afro-cubaans en braziliaans. Je krijgt privé-lessen van een leraar naar keuze en krijgt twee uur per dag de gelegenheid te studeren in een van de oefenruimtes. Voor die vijfdaagse cursus wordt verondersteld dat je een gemiddeld niveau hebt, en redelijk kunt notenlezen.

Slagwerkkrant, Drumschool Cleuver en Drummers Initiative organiseren gedrieën een reis naar New York in de eerste week van januari 1996. Het doel is het volgen van een *Five Day Intensive* aan Drummers Collective. Meer informatie daarover vind je elders in dit nummer van Slagwerkkrant.